

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Tragèdia al Brasil
Almenys 332 morts en l'incendi d'una discoteca de Santa Maria, al sud del Brasil, provocat per les bengales d'un grup musical.

10
anys

Crisi apedaçada
Maragall accepta la renúncia de Carod-Rovira com a conseller en cap després de la polèmica per la reunió amb membres d'ETA.

20
anys

Vaga general
Els sindicats convoquen a tot l'Estat una vaga general per protestar contra la reforma laboral impulsada pel govern de Felipe González.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

El llibre d'en Castellet

Arran de la mort de Josep M. Castellet, alguns escriptors i periodistes –Sebastià Alzamora a l'*Ara*, Julià Guillamon a *La Vanguardia*– han explicat com van establir el primer contacte amb ell i els beneficis que es van derivar d'aquella relació. M'agradaria afegir-me a aquests testimoniatges amb l'experiència, igualment fecunda, del meu contacte inicial amb el carismàtic editor.

Va ser a mitja tarda d'un dia d'abril del 1971. Va sonar el telèfon de casa i, en despenjar-lo, vaig sentir la seva veu: "Sóc en Josep Maria Castellet, d'Edicions 62." La seva personalitat m'informa un gran respecte, però mai havia tingut ocasió de parlar amb ell. Em va sor-

Va sonar el telèfon i vaig sentir la seva veu

prendre que em truqués personalment, però encara em va sorprendre més la seva proposta: "Vam publicar fa un temps un llibre sobre Lleida que va funcionar molt bé, i ens agradaria que ens n'escriguessis un de semblant sobre Girona." Fins en aquell moment, mai m'havia passat pel cap la idea d'escriure un llibre, li vaig dir que no sabia si m'hi veia amb cor i que m'hi deixés pensar un parell de dies. Vaig comprar el llibre *Lleida, problema i realitat* i, en veure que era obra de cinc autors, vaig pensar que podia intentar una experiència semblant si m'ajuntava amb tres companys d'ofici: Jaume Guillamet, Just Casero i Pius Pujades. A Castellet li va semblar una fórmula excel·lent i em va dir que ens volia veure. Vam anar, doncs, a la seu de l'editorial, un pis del número 278 del carrer Provença, i allà, en una llarga reunió distesa, vam confrontar els seus desitjos amb les nostres capacitats. D'aquesta trobada en va néixer el llibre *Girona grisa i negra*, el títol del qual ha esdevingut amb el temps la frase tòpica que tothom fa servir molt sovint per referir-se a una època determinada de la ciutat. Ara m'ha semblat que era de justícia fer saber que, sense aquella trucada inicial i sense l'estímul posterior de Castellet, ni el llibre ni el seu títol, ni, per tant, la frase tòpica que s'ha fet tan popular, senzillament no existirien.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ara torno

Gràcies per la campanya

Pep Riera

Més d'una i de dues vegades he posat en qüestió aquesta reacció de respondre a cada insult a cada atac que ve d'Espanya donant-los les gràcies perquè el que aconseguen no era res més que fer créixer el nombre d'independentistes. Que si aquest acaba de fer deu mil nous independentistes, que si l'altre n'ha convertit cinc mil més, i així anar sumant. Entre altres coses, ho he qüestionat perquè, si fos realment així i els comptes que hem anat fent fossin més o menys exactes, a aquestes altures ja hi hauria més independentistes que catalans.

Ara bé, després d'aquest cap de setmana en què el Partit Popular ha portat les seves principals estrelles a Catalunya en això que n'han dit convenció, m'haig de sumar a aquest corrent que sovint he

qüestionat. Amb l'arrencada d'Alicia Sánchez-Camacho comparant no ja els independentistes, sinó els catalans en general (ella ho és en especial) amb ETA, amb la bel·ligerència dialèctica de Dolores de Cospedal dient-nos que anem separant a cops de matxet, la manipulació de la realitat de Núñez Feijóo apuntant a Mas com a inventor de tot sobre la base de res, amb Montoro amagant les balan-

ANTHONY GARNER

ces fiscals per anunciar que les reinventarà amb un criteri a l'espanyola, amb Jorge Moragas comparant Catalunya amb un "país de hòbbits" (que desconec si és una cosa bona o dolenta, ho reconec) i amb el gran "no" de Rajoy perquè ens estima molt, amb tot això i molt més, aquesta vegada sí queestic convençut que el PP ha vingut a Catalunya d'una manera organitzada a fer nous in-

SÍ!

dependentistes o a reforçar més els que ja ho som.

Però més enllà

d'aquest diguem-ne joc dialèctic, una altra cosa sembla que va quedant clara. Al mateix temps que Rajoy i els seus (incloent-hi Pérez Rubalcaba, és clar) van negant el permís per fer un referèndum, el que estan fent és una claríssima campanya pel no (que també ho és pel sí, gràcies!). O sigui, admetent que en un moment o altre i d'alguna manera o altra, es farà el referèndum. Saben que serà així, i Rajoy l'únic que vol és no ser ell qui davant dels espanyols hi hagi donat permís de manera dialogada i negociada. Saben que algun dia els hi obligaran, com els han obligat a prendre les mesures econòmiques dels últims temps. I podran aduir que els hi han obligat. Per això ja van fent campanya pel no. I pel sí (gràcies!).